

РЕШЕНИЕ

№ 2312

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 34 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **7450** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на [чл. 197](#), вр. с [чл. 121, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс \(ДОПК\)](#).

Образувано е по жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. С. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], деклариран електронен адрес: [\[електронна поща\]](#), срещу Решение №ПО127/16.07.2020г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №7270/17.06.2020 г., издадено от Б. А. Х.-Т. - главен публичен изпълнител, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С. .

В жалбата се твърди, че решението и потвърденото с него постановление са неправилни и незаконосъобразни. Твърди, че не са изложени мотиви от публичния изпълнител във връзка с преценката му, че ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни събирането на задължения за данъци. Счита същото за немотивирано, тъй като постановлението е издадено пет дни след издаване на заповедта за възлагане на ревизия, с оглед на което няма как за този период да се прецени реалното имуществено и финансово състояние на дружеството, както и че ПОМП е наложено преди връчване на заповедта за ревизия. В заключение моли съда да отмени оспореното решение, с което е потвърдено постановлението за налагане на заповедта върху банкови сметки. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В. П. с пълномощно

на /л.111/ от делото,която поддържа жалбата на заявените в нея основания,излага подробни съображения по съществуто на спора,моли съда за отмяна на оспореното решение,претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът-Директор на ТД на НАП-гр.С.,чрез процесуалния си представител юрисконсулт Р.Ц. с надлежно пълномощно на /л.88/ от делото,оспорва жалбата и моли настоящата инстанция да постанови съдебен акт, с който да я отхвърли като неоснователна и недоказана,а оспорваното решение,като правилно и законосъобразно,да бъде оставено в сила.Оспорва възражението за липса на мотиви в постановлението за налагане на обезпечителни мерки, твърди, че в същото е вписан вида на задълженията и техният предполагаем размер, и че обезпечителната нужда е безспорно доказана.Приложената обезпечителна мярка твърди, че е съобразена с оглед бързина и ефективност на обезпечителното производство.Моли да се отхвърли жалбата, претендира юрисконсултско възнаграждение.Депозира писмени бележки.

Съдът като извърши проверка на оспорвания административен акт, взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия ЗВР №Р-22221020003528-020-001/12.06.2020г. е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за данък върху добавената стойност за периода от 01.12.2019 год. до 31.01.2020 год.В хода на ревизията орган по приходите е депозирал до Дирекция „Събиране“ в ТД на НАП искане за предварително обезпечаване на задължения с №Р-22221020003528-039-001/16.06.2020г. на В. С., на длъжност главен инспектор по приходите, в качеството ѝ на ръководител ревизия, във връзка с ревизионно производство. В искането като мотиви е посочено,че ревизията обхваща определяне на задължения за отговорност по чл. 177 от ЗДДС за периода 01.12.2019г. до 31.01.2020г.Посочено е, че е служебно известно,че на ревизираното дружество е издаден акт за прихващане и възстановяване /АПВ/№П-22221020082610-004-001/15.06.2020г.,с който е завършила процедура по възстановяване на сума, в размер на 992 579,42 лв., съгласно чл. 92,ал.1 от ЗДДС,за данъчен период от 01.02.2020г. до 30.04.2020г.Установено е, че дружеството-жалбоподател не разполага със свободни от тежести активи, които да могат да обезпечат предполагаемия размер на задължението, с оглед на което следва обоснована нужда от налагане на предварителни обезпечителни мерки - запор върху парични средства, в размер на 992 579,42лв.,собственост на дружеството-жалбоподател,представляващи сума за възстановяване и изплащане от ТД на НАП-С..Постановлението,обект на настоящата жалба, е връчено на ревизираното лице от ревизиращия екип по електронен път на 03.07.2020г.Против Постановлението е подадена жалба с вх.№53-03-1949/10.07.2020г. по регистъра на ТД на НАП С..Въз основа на жалбата е постановено оспореното в настоящото производство решение на директора на ТД-НАП-С.,срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки изх. №7270/17.06.2020г.В решението е прието за неоснователно възражението за липса на мотиви в постановлението, предвид, че необходимостта от налагането на предварителни обезпечителни мерки е обоснована с възможността от предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното

лице, вследствие на които ще бъде затруднено събирането на задълженията, вписан е вида на задълженията и техния предполагаем размер.Посочено е, че постановлението съдържа всички реквизити по чл.196, ал.1 от ДОПК,наложеното обезпечение е до размера на предполагаемото задължение.Това решение е връчено на жалбоподателя на 22.07.2020 год., видно от разписката на /л.19/ от делото,като против същото е постъпила жалба с вх.№142400/27.07.2020 год.

При така установените факти, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от лице, което има правен интерес от оспорването, до компетентния съд по седалище на жалбоподателя и в законоустановения срок по [чл. 197, ал.1 от ДОПК](#).

Разгледана по същество жалбата е основателна, поради следните съображения:

Съгласно [чл. 121, ал.2 от ДОПК](#), предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на [чл. 195 от кодекса](#), с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на [чл. 197 от ДОПК](#). Разпоредбата на [чл. 197, ал.1 от ДОПК](#) предвижда,че постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да се обжалва в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната дирекция на НАП по местонахождение на публичния изпълнител, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121 ДОПК](#) - в 7-дневен срок от получаването на жалбата.

Обжалваното ПНПОМ е издадено от компетентен орган - публичен изпълнител в ТД на НАП-гр.С.,съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК;в предвидената в чл. 196 от ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.Същите изводи са относими и за потвърждаващото го решение - чл. 197, ал.1 от ДОПК.

В това производство публичният изпълнител е обвързан от мотивираното искане при преценка дали да издаде постановление за предварително обезпечаване на бъдещи вземания, но само ако искането действително е мотивирано. Публичният изпълнител има оперативна самостоятелност да прецени във всеки отделен случай, според съдържанието на мотивираното искане и други факти, които следва да събере, дали действително ще бъде затруднено или невъзможно събирането на предполагаемите публични вземания.

Настоящият състав на съда намира,че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение са издадени при липса на мотиви и в нарушение на процесуалният и материалния закон,поради следните съображения:

В производството по [чл. 197, ал.2](#) вр. [чл. 121, ал.2 ДОПК](#) съдът може да отмени неотменената по административен ред обезпечителната мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема гаранция или държавни ценни книжа съгласно [чл. 197, ал.3, пр.1](#) вр. [чл. 121, ал.2 ДОПК](#). Настоящият случай не попада в тази хипотеза; б) не съществува изпълнително основание съгласно [чл. 197, ал.3, пр.2](#) вр. [чл. 121, ал.2 ДОПК](#)-тази хипотеза също е неприложима

понастоящем; или в) не са спазени изискванията за налагането на предварителни обезпечителни мерки съгласно [чл. 197, ал.3, пр.3](#) вр. [чл. 121, ал.2](#) и [чл. 195, ал.5 ДОПК](#).

В процесния случай формално е налице искане, каквото разпоредбата на чл.121, ал.1 от ДОПК изисква, което изхожда от орган по приходите – ръководител на ревизията. В искането е посочена прогнозна сума на задълженията, която от гледна точка на размера не подлежи на проверка от съда, доколкото само в компетентността на приходния орган на този етап е да прецени какъв е размера на тези задължения. По делото е представена заповедта за възлагане на ревизия, издадена на 12.06.2020г., същата е връчена на 24.06.2020г. на дружеството жалбоподател. Искането е изготвено от ОП на 17.06.2020г, като ПНПОМ е наложено на същата дата. В случая е било допуснато съществено процесуално нарушение по повод издаденото постановление от публичният изпълнител т.к. постановлението е издадено преди връчване на ЗВР на жалбоподателя.

Второ с процесното постановление е наложен запор върху парични средства, установени с АПВ №П- 22221020082610-004-001/15.06.2020г., подлежащи на възстановяване и изплащане от ТД на НАП-С. Запорно съобщение с изх. №24-20-2673/17.06.2020г. е изпратено до директора на офис „Център“ при ТД на НАП-С.. Една от предвидените в [чл. 198, ал.1, т.2 от ДОПК](#) видове обезпечителни мерки е запорът на вземанията на длъжника. Специалните предпоставки към тази обезпечителна мярка са дадени в [чл. 202 от ДОПК](#), като ал.2 урежда запора върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, което не е банка. Според нормата на [чл. 202, ал. 2 от ДОПК](#) изискването към състоянието на вземане, което се запорира е алтернативно: ликвидно или изискуемо вземане. В случая е достатъчно, вземането да е или само ликвидно - безспорно установено по основание и размер, или само изискуемо, т.е. на което е настъпил срокът на изпълнение. По аргумент от разпоредбата на [чл. 230, ал. 2, предл. 1-во от ДОПК](#) вземането е ликвидно и изискуемо, когато бъде признато пред публичния изпълнител. Съгласно приложимата правна уредба за тази обезпечителна мярка [чл. 202, ал.2](#) и [3 от ДОПК](#) запорът върху ликвидно или изискуемо вземане, което длъжникът има към трето лице, се налага чрез запорно съобщение, което се изпраща на длъжника, на третото задължено лице и на банките, в които третото задължено лице има сметки. НАП не е трето задължено лице по смисъла на чл. 202, ал. 2 от ДОПК. Сумите за възстановяване (с изключение на разноски и обезщетения) не се дължат от юридическото лице НАП, още по-малко от съответните дирекции и не се изплащат от техните бюджети. Сумите, които се възстановяват, са от държавния бюджет и се превеждат по сметка на правоимащото лице. При наличие на законовите изисквания (на чл. 128 - 130 от ДОПК или на специалните изисквания на чл. 92 от ЗДДС) органът по приходите е длъжен да възстанови съответните суми, а когато е налице влязъл в сила АПВ, какъвто е настоящият случай - да го изпълни като преведе сумите по сметка на правоимащото лице. Чрез запориране на вземане по АПВ се пречатства упражняването на правомощията на органите по приходите във връзка с определени за възстановяване суми. За публичния изпълнител съществува възможността да наложи запор върху банковите сметки на длъжника. По изложените съображения публичният изпълнител незаконосъобразно е наложил процесния запор, изводът на

ответника за обратното е неправилен, неговото решение и потвърденото с него постановление следва да бъдат отменени.

При този изход на спора, на основание чл. 143 от АПК, ще следва ответника да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски, които съобразно представения списък са в размер на 50 лв. държавна такси и 9490 лв. адвокатско възнаграждение. По делото от страна на процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение, което съдът намира за основателно. Касае се за производство без определен материален интерес, като по делото е проведено едно съдебно заседание. При това положение, заплатеното възнаграждение не съответства на фактическа сложност на делото, поради което съдът намира, че адв.възнаграждение по договора следва да се намали т.к. същото следва да съответства на сложността на делото.

В случая съдът намира, че следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 550 лв., вместо претендираните 9490 лв., като този размер е предвиден и за делата с нематериален интерес в ал. 3 на чл. 8 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

При този изход на делото на основание чл. 143 от АПК на жалбоподателя следва да се присъдят направени по делото разноски общо в размер на 600 лв., в т.ч. внесена държавна такса - 50 лв. съгласно вносна бележка и възнаграждение за един адвокат - 550 лв.

Воден от горното и на основание [чл. 197, ал.2](#), вр. с [чл. 121, ал.2 от ДОПК](#), Административният съд-С.-град, 34 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от Д. С. К., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], деклариран електронен адрес: [\[електронна поща\]](#) Решение №ПО-127/16.07.2020г. на директора на ТД на НАП С., ведно с потвърденото с него срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНПОМ) на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК с изх. №7270/17.06.2020г., издадено от Б. А. Х.-Т. - главен публичен изпълнител, дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

ОСЪЖДА ТД на НАП С. да заплати в полза на [фирма] с ЕИК[ЕИК] разноските по водене на делото в размер на 600 (шестстотин) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

